

ДАНИЛО ЈОКАНОВИЋ

НЕВЕРИЦА

НЕДОУМИЦА

Кад река пресуши
Обале изгубе сваки смисао
И низводно те води сама навика

Моје име ни мени неће значити ништа
Ако не буде имао ко да ме дозива

Осврћем се у неверици
Пред недоумицом
Да ли је пут дужи од путовања

Мир молитве ме узнесе
Више него сама молитва
Па прошапћем
Боже
Шта ће ми живот кад умрем
Мртвом ми нико неће веровати
Да је то некад било моје

Хиљаде година се питам
Да ли поглед с крста
Отвара видике

А знам само још толико
Да
Кад река пресуши
Обале изгубе сваки смисао

НЕВЕРИЦА

Хоће ли лаж
У коју те већ дуго
И узалудно убеђујем
Једном кад ми поверујеш
Постати истина

Чему се надати
И у шта веровати
Ако не у ветрењаче
Што миришу на хлеб
И кад глад мине

И лист на грани рачуна
На доба године
Кад ће летети
Ношен ветром
Али и кад ће га
Нога газити
Не марећи што је летео

Није далеко дан
После кога ће све бити
Као да се никад није догодило

Не дај да те обузме неверица –
Како се припремити за умирање
Ако не верујеш у смрт

СЕЋАЊЕ НА РЕКУ

Замишљам те и сад босу
Како с песмом на уснама
Кроз траву и росу
Слазиш к реци
Сама

Кад загазиш у воду
Пред тобом

Стопала зажуборе
И за жубором оду

Узводно те само враћа
Зелени поглед биља
Олистао у очима
Да се пролећа ратосиља

Сећање на реку нас спаја –
Увек за по један слап
Далеко од загрљаја

С обале на обалу
Без трага и без успомена
Грешна мисао руку пружа
Да ти додирне колена

Мерене уздасима
Дубине у твојем виру
Ко у огледалу
Што одраз не прима
Измакну пода мнош
Све што потпору има

Па до краја приче
Као до краја света
Дезоријентисана река
Кроз мене протиче

А твоје име се
У бистрој води беласа
Као језерско око
Нестварно чисто
И бескрајно дубоко

Те кроз ноћ засветли
Као кад суза кане
Распрскавајући се у осмехе
Цветовима локвања окупане

ЧЕКАЋУ ТЕ КАО ДА ЋЕШ ДОЋИ

Журиш
Као да знаш где идеш
Као да те негде неко чека

За мојим погледом
С тврђаве
Ка мосту
Тромо се ваља река

По шtrandу песак
Под босим стопалима
Цури у следећи корак

Улица је опустела
Још у први мрак

Код осамљеног дрвета
Чучи клупа
Које одавно нема
И ми на њој
Сву ноћ загрљени
Међу светиљкама двома

Град
У ком те на сваком кораку
Не срећу успомене
Није твој град

И ништа осим имена
Није ко некад

Али
Чекаћу те као да ћеш доћи

НЕ ИДИ

Како смеш кроз шуму
Тако голих колена

Кад зађеш међу звериње погледе
Векујеш у само једном уздаху

Па тако витка дугонога
Застајкујеш уз највитија дрвета
Раменима им подупирући грање

Преодеваш се у њихову сенку
Све се танковита издижући на прсте

Стабло бора право ко зрак сунца
Што се пробија кроз иглично плаветнило
Извило се до неба

Узносећи твој поглед
И пружајући руке за њим
То дрво се још из шишарке
Као семе загледало у небеса

Не иди кроз шуму
Голих колена
Могоа би ветар звезде
Са врхова дрвећа
До којих ти допиру погледи
С лишћем у недра да ти стресе

Па ћеш после од те болести
Дуго и узалудно да се лечиш

Не иди кроз шуму
Голих колена
Могоа би ветар
Могоа би
Не иди